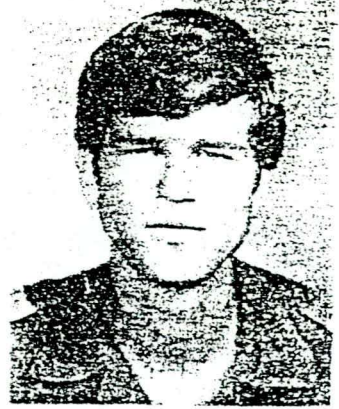

מינצברג, יורם

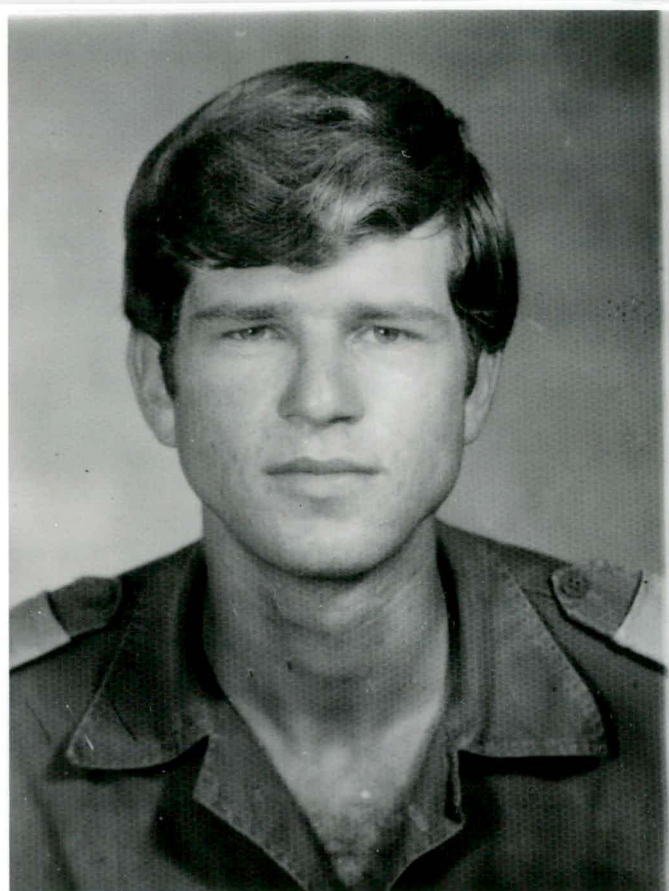
יורם, בן כהנה ונפתלי, נולד ביום כ"א בתמוז תשי"א (25.7.1951) בירושלים. הוא למד בבית-הספר היסודיים "לוריא" ו"בית-הילד", ובבית-הספר התיכון שליד האוניברסיטה בירושלים. הוא היה חבר, ואחרי-כן מדריך בתנועת "הצופים", התעניין מאוד בספורט, ובבית-הספר היה חבר במועצת התלמידים ושימש אחראי לתכניות הבידור. בשעות הפנאי אהב להאזין למוסיקה. יורם שאף לעצמאות מאז היה קטן, ועל אף

שהמצב הכלכלי בבית היה טוב, הוא עבד לעתים קרובות כדי להשתכר לעצמו. לילות עבד במאפיה, בבקרים חילק לחמניות, מכר פרחים, העביר רפואות מהסיטונאי לבתי-המרקחת, ושימש כעוזר לבמאי בחברת הסרטה. בכסף שהשתכר - כש לעצמו אופניים, ואחר כך רכש קטנוע. הוא היה שופע מרץ וגם בשעות שהיה ציף ביותר, לא ויתר על מיפגשים חברתיים. למעשה היה הוא היוזם של כל הביילויים הקבוצתיים, של הטיולים הרבים ושל השחייה בצוותא בים - ספורט שהיה אהוב עליו ביותר. יורם היה מלא סקרנות בריאה. לפעמים, בשעת טיול, היה דורש לעצור את המכונית כדי לרדת ולהתבונן בנוף. אז היה צועק ליושבי המכונית: "צאו החוצה ותראו איזה נוף מקסים. איך אתם יכולים להציץ בו מבעד החלון בשלוות נפש כזאת?" הוא היה מדביק את הכל בהתלהבותו. בדרכים היה יורד כדי לקרוא את הכתוב על גבי אנדרטאות. בסבלנות וביסודיות בחן כל מילה ורשמה בזכרונו. "כאשר הוחלט לקנות רהיט חדש לבית", סיפרו הוריו, "היה זה יורם שקבע מה נקנה ובאיזה מחיר. דעתו הייתה הקובעת בבית". יורם לא אהב גילויי חיבה מופגנים. הוא התבייש בהם. פעם, כאשר חברתו שאלה אותו: "באיזה מין סלנג אתה מדבר אל אמא שלך?" ענה לה: "היא יודעת שאני אוהב אותה". סיפרו עליו חבריו: "ביורם היה איזה צירוף של יזמה והעזה, המלוות במעין "לא איכפת לי" חיצוני. יורם החיצוני ויורם הפנימי היו שונים זה מזה. הוא התבייש קצת בפנימיותו הטובה והרגישה, וניסה להסתיר אותה. הוא תמיד הדביק אותנו בהתלהבות האופיינית לו, וגם על חניכיו בצופים הייתה לו השפעה דומה. הם אהבוהו מאוד".

יורם גויס לצה"ל במחצית נובמבר 1969 והוצב לחיל ההנדסה. במסגרת שירותו השתלם בסדרה של קורסים לרבות קורס מש"קי פלסים וקורס מש"קי חה"ן. לאחר שעשה חיל בתפקידיו נשלח לקורס קצינים ואחרי כן השתלם בקורס לקציני הנדסה. לאחר שקיבל את דרגת הקצינות, הוצב ביחידה עורפית, אך הוא התעקש ואף הצליח לעבור ליחידה קרבית. כמפקד היה נערץ מאוד על פקודיו.

במחצית נובמבר 1972, כשהשתחרר משירות החובה - החל ללמוד הנדסת תעשייה וייצור בטכניון בחיפה. הוא הספיק ללמוד סמסטר אחד בלבד עד שפרצה המלחמה. במלחמת יום הכיפורים שירת כמפקד מחלקת-שדה ברמת הגולן. ביום י"ד בתשרי תשל"ד (10.10.1973), נפגע ונפל בקרב כאשר הסתער בראש מחלקתו על כוח סורי באזור חושנייה. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל. השאיר אחריו אב, אם ושתי אחיות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סרן.

לזכרו כתבה רעיה בלטמן שיר, שפורסם בעיתון "הארץ שלנו".

יורם

מינצברג

ד"ר

הסטודנטים, המורים והעובדים

שנפלו במלחמת יום הכיפורים

ומביע תנחומיו למשפחות השכולות

משה אבריקסיס	שמעון-סניה לוי
חיים אביטל-אבוטבול	מנחם לונץ
ישעיהו בוקשפון	נחום לניאדו
אברהם בלום	יצחק מאור
דוד בלט	יהודה מונהייט
דב בליימן	יורם מינצברג
משה בלייר	יעקב נדל
דרור בן-ארוי	דניאל נוימן
עודד בן-דרור	ירמיהו נטל
יוסף בן-הדר	עמיאל נכט
אריאל ברזילי	עודד נסים
רפאל ברילב	נפתלי סידרר
אריה ברץ	אילן ספיניה
שמואל ברקמן	שלום עין-גל
יואל גוטליב	משה פוגל
אליאב גולדמן	מנדי פלד-פייביש
מיכאל גולן	דוד פלדמן
גבריאל גור-איה	עמוס פריה
אברהם גנז	אילון פרידלנדר
דוד גייקובס	מיכאל פרייברג-הרא
דורון גרינוולד	דוד פרנקל-שגב
נתן דוידוביץ	שמואל קוכן
דוד דותן	יוחנן קומיי
משה דנינו	יעקב קור
אמיתי הלפרן	מרדכי קיטאי
ישעיהו וינוגרה	יוסף קליין
שמעון ועקנין	חיים קפלן
משה וקס	חיים קצין
מיכאל ורדי	אליהו רגולסקי
פסח זילברשטיין	רמי אברהם רובין
אשר חדד	דוד רוזנצווייג
אורן טמיר	שלום רוז
יהושע יהלום	שאול רחומה
מאיר יול	חנוך רייבר
מרק ימס	חנוך רכלס-כנען
דוד ישי (בן אלחנן)	זאב שגב
דוד ישי (בן שלום)	משה שירי
ניסן כץ	אליעזר שטיאסני
רפאל לב	חיים שרל
אהרון לביוב	טוביה תורן

בית הספר התיכון
שליד האוניברסיטה העברית
ירושלים

אבל על בוגריו

אורי מור יוסף	חיים בן קדר
יורם מינצברג	אביחי ברגסון
דניאל נמט	אחירם ברעלי
יהונתן פייקס	בן גולן
ישראל קרו	יונתן הימן
צבי שינדל	אריאל ויינר
	יובל חלפון

אשר נפלו במלחמת יום הכיפורים

בחוברת זו הבאנו מעט מדרך חיים.
שנקטעה, כדי שגם חניכינו הצעירים
יכירו את בוגרינו היקרים. מצווים אנו
להמשיך באותה הדרך מהמקום בו
נפסקה. זה המעט שאנו יכולים לעשות
למענם.

אבלים מרכינים אנו את ראשינו
לזכרם של חברינו-בוגרינו אשר נפל
במלחמת יום הכיפורים. כואבים אנו
את כאב המשפחות השכולות וחורטים
בלבנו את שמות יקיריהן-יקירינו.

אלה שמות יקירי שבט "מודיעין" שמסרו נפשם על הגנת המולדת,
במלחמת יום הכיפורים

גדוד "רעים"
גדוד "עודד"
גדוד "הגליל"
גדוד "אילון"
גדוד "יובל"
גדוד "להבות"
גדוד "עציון"
גדוד "יובל"
גדוד "עציון"
גדוד "עודד"

גדוד "רעים"

ת נ צ ב " ה

בן גולן הי"ד
דוד גוראון הי"ד
יונתן היימן הי"ד
אריאל ויינר הי"ד
אורי מור יוסף הי"ד
יורם מינצברג הי"ד
שמואל מלכוב הי"ד
דניאל נמט הי"ד
יצחק עופר הי"ד
יונתן פייקס הי"ד

גיורא מייזלר - נעדר

יורם מינצברג ז"ל

נולד בירושלים ב-25.7.51

עד כחה ו' למד ב"בית הילד", ומכתב ז' ב"תיכון ליד האוניברסיטה" שם סיים ב-1969 במגמה מתמחית פיזיקאלית. היה חבר בגדוד "להבות". בהיותו בחמישית ובשישית הדריך בגדוד "חותרים".

חניכיו מהצופים המשיכו לבקרו בביתו, זמן רב לאחר שעזב את הצופים.

חבריו מהתיכון מספרים כי אפינה אותו ההתלהבות מעבודה, ששכרה בצידה: לפני הלמודים חלק לחמניות ועחונים, והיה הראשון מבני מחזורו, שעוד בתיכון קנה וספה מכספו.

יורם התגייס לצה"ל להנדסה קרבית, וסיים קורס מכי"ס ומשקי"ס. במרץ 71, סיים קורס קציני הנדסה. לאחר שעבר קורס קציני א.ב.כ. בספטמבר 71 סרב להשאר במקום, ובקש העברה ליחידה קרבית בקו. הוא קבל אשור לכך, והחל לשרת כקצין הנדסה ביחידה קרבית. עם יחידתו השתתף בפשיטות בלבנון, ושמם מפקד אחד הכוחות, בפשיטות אלו.

לאחר שחרורו הספיק ללמוד סמסטר אחד בטכניון בפקולטה ל"הנדסת תעשיה וייצור".

ביום הכיפורים נקרא להתייצב לפני הצהרים. הגדוד שלו הצטרף לכוחות הבלימה, והם לחמו באזור חושניה.

בתפקיד מפקד מחלקה, בקרב פנים אל פנים, עם כוח רגלים סורי ברמה, נהרג יורם ביום רביעי ערב סוכות, 10 באוקטובר, בשעה 10.30 לערך.

לאחר נפילתו בקרב, סרבו חיילי המלואים שלו לקבל מ"מ אחר, והיה צורך לפזרם למחלקות אחרות.

כותבת חברה:

כשאני רוצה לכתוב על יורם, אני רוצה להראות, שביורם יש שני טפוסים: החיצוני יותר, והפנימי. אני מדגישה את השניים (אע"פ, שכל אדם הוא כזה), מכיוון שהסתבר לי, שאת הפנימי שבו, החם והטוב, לא רבים הכירו. זה הצד, שיורם לא מצא לנחוץ להבליט. החיצוני יותר הוא יורם, שאכפת לו ממכוניות (דבר שאסור לשכוח) כי, כשנוסעים אתו במכונית משנת ייצור 73, ורואים אחת חונה בצד מהמודל האחרון – וכל זה נעשה ביום שישי בשעות הצהריים במרכז העיר – כל התנאים הנ"ל לא מפריעים ליורם לעצור את המכונית, לקפוץ החוצה, לבחון את המודל החדש על כל השנויים שבו, אפילו אם עשר מכוניות צופרות אחריו. יש הרבה מאוד דוגמאות, לצד הזה שביורם.

אני רוצה לכתוב יותר על הצד המופנם, מכיוון שזה הצד, שקרב אותי אליו. וזה יורם שאוהב לטייל, לראות, להתפרק, לדבר ולספר. היו מקומות בירושלים שחזרנו והלכנו אליהם, ובהם יורם היה חופשי לגמרי. אלא הם המקומות שלנו ממש תענוג לראות בן אדם יוצא מקליפתו.

אחת הדוגמאות לכך היא הופעת היחיד, שיורם הופיע לפני באמפיתיאטרון של הר-הצופים. ההופעה כללה שירה וריקוד. אומנם הקהל היה מצומצם מאוד – אחד, אך מחיאות הכפיים הסוערות הגיעו משני זוגות ידיים, כמובן.

או ביום גשם חזק וסוער, מסתובבים שני אנשים רטובים לגמרי, קר אולי אבל לא מרגישים בזה, כי שרים ומזיפים בקולי קולות.

ההתפרקות היתה באה תמיד, כשקהל אנשים לא היה בנמצא. דבר זה חשוב מאוד לציין, כי זה ההבדל כאן שני הטפוסים השונים הקיימים בו. אם זה בחברה, אז הכל הרבה יותר התנהגות חיצונית ולא צולל עמוק.

יש יורם, שאחרי סיום קורס קצינים הוצב בגו. יין וחשב שישתגע. הוא בקש דרש ורצה העברה לגדוד קרבי בקו, דבר שקבל והצליח בו מאוד מאוד. אך בקו התנאים היו קשים, והעבודה מפרכת והתחילו הקיטורים להגיע. אך יורם כותב, שבעצם הוא רצה את ההעברה, והוא נהנה מאוד להרגיש, שהוא עושה משהו חשוב, אבל רגילים לקטר – זה שייך לאוירה – אז מקטרים.

ביורם, לפחות לגבי חופשות, לא היה תכנון.

לא היה דבר כזה, שצריך להיות פה או שם, מה שבא - בא. כשהיה שלג בירושלים, ואחרי יום שלם של התפרקות וחלוצי מכוניות, כשהשלג התחיל קצת להפשיר. השעה היתה קצת לפני ארבע, וכידוע בארבע ורבע יוצאת רכבת לחיפה, וכמובן שאנחנו בתוכה. כשהרכבת נעצרת באמצע הדרך, בגלל תנאי מזג האוויר, ומגיעים אחרי שלוש שעות לאזור ת"א, אין בעיות יורדים מהרכבת, באיזה שדה, אי שם, והולכים לכוון הכביש. הגשם והקור הם דברים שוליים, שאין להתחשב בהם. וכשהגענו לחיפה בטרמפים, ומובן שהיה זה עוד לפני שהגיעה הרכבת (נושא בדוק לחלוטין) - נצחנו.

יש גם הצד המסחרי שבו. יורם היה הראשון בכיתה, שהיתה לו ואספה, כמובן מכספו שלו. הוא זה שהתחיל בשיטת העבודה של לפני ביה"ס: לחלק עתונים או לחמניות, כשהמטרה שיוכל להוציא כספים בצורה חופשית ובלי תלות. ליורם הצד הכספי היה חשוב מאוד.

שגעון הוספה שלו, לא נגמר, כשעבר למכוניות, האהבה לוספה נשארה. כשחזרנו מאותה נסיעה נפלאה לחיפה (כשהמטרה היתה בדיקת אפשרות בטכניון, שם יורם הספיק ללמוד סמסטר אחד) לקחנו מחבר בת"א את הוספה שלו לירושלים. השיטה היתה חצי שעה נסיעה, ורבע שעה סבובים בריצה מסביב לוספה להפשרת הגוף, כשאנחנו מלווים במבטי רחמים מהעוברים במכוניות המחוממות היטב. בירושלים השלג הפשיר אט אט, ואנחנו עם הוספה עולים לירושלים. כשהמטרה לדבר היא, שלמחרת יוכל להסתובב קצת בוספה. יורם הסביר לי, שאי אפשר להסביר את שגעון הוספה, עד שלא מתאהבים בכלי הזה, וזהו זה - אז כבר לא צריך הסבר.

תמונה מאוד אופיינית ליורם היא בבית, עומד ליד החלון הגדול הפונה לכביש. בימים שמול הבית היה שדה והיה מרחב ראייה גדול. יורם יכול היה לעמוד שעות ליד אותו חלון, לפעמים מסתכל, לפעמים חולם קצת, אבל העמידה הזאת באותו מקום היא ממש חלק ממנו.

שהחלחלה הארורה הזו

ויגמור ננו...

מתוך יומן האישה אורנה נאמן

מכאן ואילך משתבש סדר היום והלילה. כל שוכר לי הוא ירי של אש והפגזות עלינו חילוגים ושמחה עם כל הודעה מהתצפית, ש, הפגיעות מצויינות; וארוחות הטופות שנאכלו בידיים ועוד תחמושת ועוד פגזים. וגם פחד. לרבים מאתנו היתה זו המלחמה הראשונה. וכשנפלו הפגזים הראשונים של האויב בינינו היו כאלה ששרגע אבדו את העשתונות. באותם רגעים היה כובע הפלדה שכל כך שנאת באימונים, במקום שני אחרי אלוקים.

אבל גם לזה מתרגלים. בימים שלאחר מכן היינו מסתכלים היכן נופלים פגזי האויב ורק כשהחלו נופלים קרוב הפסיקו האנשים את ארוחת הצהריים. שכן, משום מה, תפסו אותנו המצרים דווקא כשהיינו אוכלים ארוחת צהריים...

ויש דברים שאינך מתרגל אליהם. אינך מתרגל למראה האמבולנסים שנסעו הלך וחזר על הכביש. כל אמבולנס כזה גורם לך שוב ושוב לכאב עמוק מלווה בזעם. אינך מתרגל למחשבה שלא תראה אותם

מדי זמן לחשוב מה יהיה והאם זה יכול לקרות לך, והלוואי שאחזור בשלום ומה עושה עכשיו הילד. יותר מדי זמן. טנק אחד שלנו מקולקל ואינו יכול לנוע. המפקד כועס משום מה. הרגשה מהורכבת. לא כך תארנו לעצמנו את המלחמה. בסוף זווים לאן שהוא. מבצעים פריסה

ומחכים לפקודת ירי. אלא שבמקום פקודת ירי באה פקודה להתחפר ולצפות להתקפה של מטוסי אויב. ההרגשה הגרועה הלכה והכבידה. אחר כך אמרו לנו להתקפל ולנוע למקום אחר. כבר לא ידענו מה לה"ש. האם אין באמת לאיש מושג מה לעשות איתנו? כך הרהרתי ברגעים אלה. ואז בצענו פריסה והתחלנו לירות — ובבת אחת השתנה הכל. הצוות פעל כמו כונה משומנת. בסוללה — תחרות סמויה: איזה צוות יהיה מוכן ראשון? איזה צוות יירה הכי הרבה? מנשה, הנחג שלנו, דורש מסרוסי להתעלם מן הפקודה ביחס למספר הפגזים שעלינו לירות, "תירה כמה שאפ" שר" הוא דורש,

„אין כבר לאנשים במדינה הזאת מה לעשות“, אמרתי לאשתי כשהוועקתי טל-פנית להתייצב, „אז משחקים בצבא“. מל-חמה? מי חשב על זה בכלל?

בשתיים אחר הצות כבר היינו בבסיס. איכשהו מצאתי את האוהל של הגדוד שי-לנו. עומדים בתור כרגיל, ומישהו נדחף, כרגיל. „היי אתה מה אתה נדחף?“ צועק חיל שמן בנעלי התעמלות, „אתה רוצה להיות ראשון במלחמה?“ לעזאזל, הרהרתי, „על מה מדבר האיש הזה? איזו מל-חמה?“

גרשמתי והלכתי לטנק. אני פוגש את צביקה המפקד ואחר כך את מנשה ואמס"לם, אנשי הצוות, מתחילים לוודא את הטנק ולתחמש. אין סוף של פגזים ושל ציוד: מברגים, ומברשות ומוטות ופנסים וחולצות וג'ירקנים ודגלים ולוחות ומכשירי קשר ומנות קרב וסמרטוטים ומפתח כיס ומה לא. מדי פעם מגיחה דמות מתוך האפילה ועוד איש צוות מגיע ומצטרף אלינו. הנה מגיעים סרוסי וארג'ואן וחבקין וקרלוס,

החברה הקבועים. צביקה נותן פקודה ללכת ולמלא את כל הג'ירקנים. „השתגעו, האנ-שים, השתגעו“, אומר מנשה, „אפשר לה-שוב, שיוצאים למלחמה“.

★ הגדוד יצא בשירה ארוכה. כל הלילה חרשנו עם הטנקים את כבישי המדבר כש-הרוח הקרה חודרת לתוך עצמותיהם של האנשים העייפים. סרוסי, מפקד הצוות, נר-דם מדי פעם בעמידה. שאר האנשים בטנק נמנמו זה על גבי זה כשהם מקללים חלי-פות את הקור ואת זה שדרך עליהם כרגע.

★ לצאת לקרב. ביטוי יפה לעזאזל. בעיקר כשאתה נתקל בו בספר או בשיר. לי זכורה היציאה לקרב כשעה ארוכה וקודרת. כל אחד ישב שותק. שקט, דממה, סיגריות גדלקות הדרך ארוכה, ארוכה מדן, יותר

יותר. אינך מתרגל למראה חבריך נופלים לידך. חברים אתם עברתם אימונים וקורסים ופרקי חיים אחרים. כשאתה רואה את האמ-בולנסים והרופאים וההליקופטרים והחובשים והאלונקות והתחבושות והחלמי"ם הנסעים באורות מלאים ביום — אתה מתחיל להת-פלל שעה שעה, רגע רגע, שהמלחמה הארוכה הזאת תיגמר כבר, לכל הרוחות. היא נגמרה איכשהו. אני זוכר כיצד ספרנו את השעות להפסקת האש, ואחר כך את הדקות ולבסוף את השניות.

לכל אחד עשתה המלחמה הזאת משהו: שריטה בלב, לפעמים פצע, לפחות מוסר השכל. אני אינני מה שהייתי לפני המלחמה. אתה אינך מה שהיית לפני המלחמה. אנחנו, אתה ואני והגדוד, וסליחה על הביטוי, — עם ישראל, איננו מה שהיינו לפני המל-חמה. השתנינו. לטובה — אני מאמין.

נרות נישמה

מאת רעיה בלטמן

לנשמת יורם מינצברג ו"ל שנפל
ברמת הגולן והוא רך בשנים.

אמרתי - אדליק ביום כפורים
נר וקרוץ לנשמת גבורים
נר שידלק, יאיר ויזרח
נר שלהבתו לעולם לא תדעך.

לא ידעתי אי הוא הנר בו אבחר
האכרה יהלומים בסלע ההר?
או אציל וארד למעמקי הימים
ואדלה לי משם נרות פנינים?

לפתע מצאתי כתיב בספרים
כי נרות נשמה ליום כפורים
נשים יהודיות מכינות היו כף:
לבתי העולם יצאו הן בסוף.

מדדו בחיטים קברי האבות
קפלו והקפילו והכינו פתילות
מאותם החיטים שמתחו על קברים
של אבות, אמהות ויבנים יקרים.
או אמרתי! אצא לבית העלמין
לנרות נשמה, פתילות להקח
נרות שידלקו באלף אורים
מיום כפורים ועד יום כפורים.

ונכנסתי בשער ורפו ידי
נעלמו ואבדו לפתע חושי
ובאין לי חושים, איך אמדוד פתילות
לנרות התמיד של ימים ולילות?

חפשתי חושי בכל שביל ומשעול
בין אבן לרגב, ולול וגבעול.
בדמעותיה של אם, בכל ור שקמל
בין שפתים קמוצות של רע תיל.

אירים לא רוצה רחמים

"אירים, בואי אתנו מחר ליום!
"אירים, איזו חלצה מקסימה!"

"אירים, איך הולך לך עם שעירי החפשו
כף שואלות חברותיה בכל הודמנות.
ואירים מחיכת במבוכה וממלמלת מלות
תשובה בקול רפה: "לא, תודה." "זו חלצה
של אחותי." "הולך לי די-בסדר." וכן
הלאה.

לא טוב לה לאירים. אחיה, עדי, נהרג
במלחמת יום כפור, בקרבות על התרמון.
ומלות הנמוס של חברותיה רק מרחמים
נאמרות. אירים לא רוצה שירחמו עליה.
היא לא רוצה שינסו להיות נתמדים אליה.
שיתלחשו מאחורי גבה. היא רוצה להיות
בכלל, ולא מעדפת לטובה בגלל האסון
שפקד אותה.

היא יושבת בחדרה, שעונה על אדן
החלון. על הקיר מאחוריה תלייה תמונת
חיל צעיר ומחמד במדי צנחן.

מהמדרכה למטה צועקת רנה: "אירים,
כל החברים הולכים לסרט, התבואי! אנחנו
מחכים לך!"

לאירים מתחשק דוקא ללכת לסרט עם
חבריה ולשפח לזמן-מה את הדירה הזבלה,
הדוממת. אבל היא קוראת אל רנה: "לא,
לא אוכל לבוא! אני עסוקה. פעם אחרת...
אולי!"

"בטוחה - בטוחה! מנסה רנה לשדלה.
"כן."

"טוב, אז שלום!..." רנה נתקה ממקומה
ומתרחקת בצעדים מהירים. אירים מביטה
על חברתה המתרחקת, ומפסידה בשפה
רפה: "שלום."

לפניך הוי"ו

היום הדין, היום הכיבוד, קרא אצל. קל צל צל אהבה
אז, אהבה אצל, אהבה, אהבה.

א'ב, אהרן מלך, אינר, אצט

[illegible]

כן הלק מאתן היקד ללון אלה הלק מאתן אלהם
 לא ולגב, חללי לזכר היה אחרי
 אבאן הן קציל הן נלסאן אהקצ וס בנותן היקד, אמאנת אהקצ
 בחלק בלל לא נלסאן חילן איה חרמאלי. כל צבר
 מצבי, כל יתאלי, חילים לחורים כל חס לל אצבי חלק אבאן
 היקצא אלה מצבי. מספנים, בחצרי לחטא כל צבר מצבי. אלה
 חלק בנותן היקד. כן היה אבן חטא לחלל חלל חס
 ולגב, חלל אחרי מצבי אלהן אלה אלהם לא נלסאן.
 אנהיק אלה מאנת אלה חטאנים. כן אהקצ איה היה נראה
 בנותן היקד איה חילן חילם חלסמא, צבאן אנהאלי היקד
 חס אלה אלה חס יחיה חס ללון חס הלק מאתן. חטאן.

כך היה קצ'נא' היקר וכל

בן אלהא אלסר, יום ולילא אלסר אלסר אלוכל אלוכל
לחם חזק אלוכל כי הלא חסד קול התורה היקר, שלם

[illegible]

חידושי חינוך היקב. הוא הלך מאמץ ואי כזר לא חשב
אשר כאלו אשר אקדמאים, הולכים אחריהם, הם אינם באים צור
לא קרה שכל האנשים הללו מעיפין אותם, מאללגיאן. אמיתות / והשאיפה
אותה היא חיה, גלי יסוף, ונקודה זו עליונה ויש לה

צוה לך ליק הא נא לא אלו קרב ולא חט, ויק הא
באלו קרב פל, אמת ילאי כזב אל למראה חזק על
לכונן חזק, כמ הלך מאת בניני יקר אין הריה אמו
קרב ארץ יקרב.

יורם

אני זוכר את

חזק

לשאלם לא אשכח את

עליצותך

אגדה קיים ומאוסר צדק

אכיל ורר

אני למאוסר לחיות

כפי שגדה חייך

לני חן נקיים ויפהיה עונ

יגור למאוסר

כמי שדקוים, וגדה עונ דולר

וארמון נכנס עונ כח

צמח טרם

ואני נחמץ ינ"ם

אנצוי ארבי חדיש

ינ"ם ...

(דבר טק)

למאלי צדק

(למאלי צדק 30/11/74)

נו ח ב ר ת

40 דף

ל גאון מלך
שם התלמיד יואם מילרברג
הכיתה א/ב
בית הספר בית הילל

כתב: חוץ
לא יורם

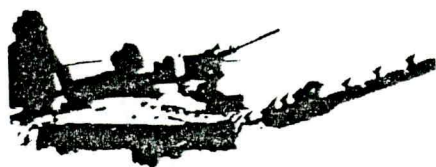

מחלקת מוצרי ניר בע"מ

מתחמקת
של

יורם

עמותת "יוד לשריון" בלטרון

מ.א. 2087257

סרן מינצברג יורם ז"ל

בן כהנה ונפתלי

אהוב עליו ביותר. יורם היה מלא סקרנות בריאה. לפעמים, בשעת טיול, היה דורש לעצור את המכונית כדי לרדת ולהתבונן בנוף. אז היה צועק ליושבי המכונית: "צאו החוצה ותראו איזה נוף מקסים. איך אתם יכולים להציץ בו מבעד החלון בשלוות נפש כזאת?" הוא היה מדביק את הכל בהתלהבותו. בדרכים היה יורד כדי לקרוא את הכתוב על גבי אנדרטאות. בסבלנות וביסודיות בחן כל מילה ורשמה בזכרונו. "כאשר הוחלט לקנות רהיט חדש לבית", סיפרו הוריו, "היה זה יורם שקבע מה נקנה ובאיזה מחיר. דעתו הייתה הקובעת בבית". יורם לא אהב גילויי חיבה מופגנים. הוא התבייש בהם. פעם, כאשר חברתו שאלה אותו: "באיזה מין סלנג אתה מדבר אל אמא שלך?" ענה לה: "היא יודעת שאני אוהב אותה". סיפרו עליו חבריו: "ביום היה איזה צירוף של יזמה והעזה, המלוות במעין "לא איכפת לי" חיצוני. יורם החיצוני ויורם הפנימי היו שונים זה מזה. הוא התבייש קצת

בפנימיותו הטובה והרגישה, וניסה להסתיר אותה. הוא תמיד הדביק אותנו בהתלהבות האופיינית לו, וגם על חניכיו בצופים הייתה לו השפעה דומה. הם אהבוהו מאוד". יורם גויס לצה"ל במחצית נובמבר 1969 והוצב לחיל ההנדסה. במסגרת שירותו השתלם בסדרה של קורסים לרבות קורס מש"קי פלסים וקורס מש"קי חה"ן. לאחר שעשה חיל בתפקידיו נשלח לקורס קצינים ואחרי כן השתלם בקורס לקציני הנדסה. לאחר שקיבל את דרגת הקצינות, הוצב ביחידה עורפית, אך הוא התעקש ואף הצליח לעבור ליחידה קרבית. כמפקד היה נערץ מאוד על פקודיו. במחצית נובמבר 1972, כשהשתחרר משירות החובה החל ללמוד הנדסת תעשייה וייצור בטכניון בחיפה. הוא הספיק ללמוד סמסטר אחד בלבד עד שפרצה המלחמה. במלחמת יום הכיפורים שירת כמפקד מחלקת-שדה ברמת הגולן. ביום י"ד בתשרי תשל"ד (10.10.1973), נפגע ונפל בקרב כאשר הסתער בראש

המשך...

עמותת "יד לשריון" בלטרון

מ.א. 2087257

סרן מינצברג יורם ז"ל

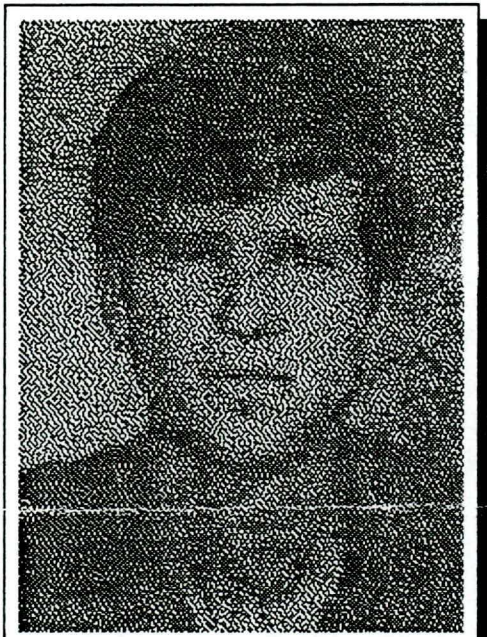
בן כהנה ונפתלי

נולד ב-ירושלים
25.7.1951

נפל ב-10/10/73
יד תשרי תשלד

בשרותו ב-גד' הג"א 923
מלחמת יום כיפור
רמת הגולן
חושניה

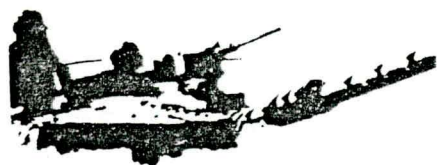
נקבר ב-הר הרצל (י-ס)

טוב, הוא עבד לעתים קרובות כדי להשתכר לעצמו. בלילות עבד במאפיה, בבקרים חילק לחמניות, מכר פרחים, העביר רפואות מהסיטונאי לבתי-המרקחת, ושימש כעוזר לבמאי בחברת הסרטה. בכסף שהשתכר רכש לעצמו אופניים, ואחר כך רכש קטנוע. הוא היה שופע מרץ וגם בשעות שהיה עייף ביותר, לא ויתר על מיפגשים חברתיים. למעשה היה הוא היוזם של כל הבילויים הקבוצתיים, של הטיולים הרבים ושל השחייה בצוותא בים - ספורט שהיה

המשך...

יורם, בן כהנה ונפתלי, נולד ביום כ"א בתמוז תשי"א (25.7.1951) בירושלים. הוא למד בבתי-הספר היסודיים "לוריא" ו"בית-הילד", ובבית-הספר התיכון שליד האוניברסיטה בירושלים. הוא היה חבר, ואחרי-כן מדריך בתנועת "הצופים", התעניין מאוד בספורט, ובבית-הספר היה חבר במועצת התלמידים ושימש אחראי לתכניות הבידור. בשעות הפנאי אהב להאזין למוסיקה. יורם שאף לעצמאות מאז היה קטן, ועל אף שהמצב הכלכלי בבית היה

עמותת "יד לשריון" בלטרון

מ.א. 2087257

סרן מינצברג יורם ז"ל

בן כהנה ונפתלי

מחלקתו על כוח סורי באזור
חושנייה. הוא הובא
למנוחת-עולמים בבית-העלמין
בהר-הרצל. השאיר אחריו אב,
אם ושתי אחיות. לאחר נופלו
הועלה לדרגת סרן. לזכרו
כתבה רעיה בלטמן שיר,
שפורסם בעיתון "הארץ"
שלנו".

יורם מינצברג ז"ל

נולד בירושלים ב-25.7.51

עד כה ו' למד ב"בית הילד", ומכתב ז' ב"תיכון ליד האוניברסיטה" שם סיים ב-1969 במגמה מתמטית פיזיקאלית. היה חבר בגדוד "להבות". בהיותו בחמישית ובשישית הדריך בגדוד "חותרים".

חניכיו מהצופים המשיכו לבקרו בביתו, זמן רב לאחר שעזב את הצופים.

חבריו מהתיכון מספרים כי אפיינה אותו ההתלהבות מעבודה, ששכרה בצידה: לפני הלמודים חלק לחמניות ועתונים, והיה הראשון מבני מחזורו, שעוד בתיכון קנה וספה מכספו.

יורם התגייס לצה"ל להנדסה קרבית, וסיים קורס מכי"ם ומשקי"ם. במרץ 71, סיים קורס קציני הנדסה. לאחר שעבר קורס קציני א.ב.כ. בספטמבר 71 סרב להשאר במקום, ובקש העברה ליחידה קרבית בקו. הוא קבל אשור לכך, והחל לשרת כקצין הנדסה ביחידה קרבית. עם יחידתו השתתף בפשיטות בלבנון, ושמש מפקד אחד הכוחות, בפשיטות אלו.

לאחר שחרורו הספיק ללמוד סמסטר אחד בטכניון בפקולטה ל"הנדסת תעשיה וייצור".

ביום הכיפורים נקרא להתייצב לפני הצהרנים. הגדוד שלו הצטרף לכוחות הבלימה, והם לחמו באזור חושנייה.

בתפקיד מפקד מחלקה, בקרב פנים אל פנים, עם כוח רגלים סורי ברמה, נהרג יורם ביום רביעי ערב סוכות, 10 באוקטובר, בשעה 10.30 לערך.

לאחר נפילתו בקרב, סרבו חיילי המלואים שלו לקבל מ"מ אחר, והיה צורך לפזרם למחלקות אחרות.

יורם הובא לקבורה בירושלים ב-20.8.74

כותבת חברה:

כשאני רוצה לכתוב על יורם, אני רוצה להראות, שביורם יש שני טפוסים: החיצוני יותר, והפנימי. אני מדגישה את השניים (אע"פ, שכל אדם הוא כזה), מכיוון שהסתבר לי, שאת הפנימי שבו, החם והטוב, לא רבים הכירו. זה הצד, שיורם לא כצא לנחוץ להבליט. החיצוני יותר הוא יורם, שאכפת לו ממכוניות (דבר שאסור לשכוח) כי, כשנוסעים אתו במכונית משנת ייצור 73, ורואים אחת חונה בצד מהמודל האחרון - וכל זה נעשה ביום שישי בשעות הצהריים במרכז העיר - כל התנאים הנ"ל לא מפריעים ליורם לעצור את המכונית, לקפוץ החוצה, לבחון את המודל החדש על כל השנויים שבו, אפילו אם עשר מכוניות צופרות אחריו. יש הרבה מאוד דוגמאות, לצד הזה שביורם.

אני רוצה לכתוב יותר על הצד המופנם, מכיוון שזה הצד, שקרב אותי אליו. וזה יורם שאוהב לטייל, לראות, להתפרק, לדבר ולספר. היו מקומות בירושלים שחזרנו והלכנו אליהם, ובהם יורם היה חופשי לגמרי. אלא הם המקומות שלנו ממש הענוג לראות בן אדם יוצא מקליפתו.

אחת הדוגמאות לכך היא הופעת היחיד, שיורם הופיע לפני באמפיתיאטרון של הר-הצופים. ההופעה כללה שירה וריקוד. אומנם הקהל היה מצומצם מאוד - אחד, אך מחיאות הכפיים הסוערות הגיעו משני זוגות ידיים, כמובן.

או ביום גשם חזק וסוער, מסתובבים שני אנשים רטובים לגמרי, קר אולי אבל לא מרגישים בזה, כי שרים ומזיפים בקולי קולות.

ההתפרקות היתה באה תמיד, כשקהל אנשים לא היה בנמצא. דבר זה חשוב מאוד לציין, כי זה ההבדל כאן שני הטפוסים השונים הקיימים בו. אם זה בחברה, אז הכל הרבה יותר התנהגות חיצונית ולא צולל עמוק.

יש יורם, שאחרי סיום קורס קצינים הוצב בבו-יין והשב שישתגע. הוא בקש דרש ורצה העברה לגדוד קרבי בקו, דבר שקבל והצליח בו מאוד מאוד. אך בקו התנאים היו קשים, והעבודה מפרכת והתחילו הקיטורים להגיע. אך יורם כותב, שבעצם הוא רצה את ההעברה, והוא נהנה מאוד להרגיש, שהוא עושה משהו חשוב, אבל רגילים לקטר - זה שייך לאוירה - אז מקטרים.

(המשקל 43 ק"ג)

ביורם, לפחות לגבי חופשות, לא היה תכנון.

לא היה דבר כזה, שצריך להיות פה או שם, מה שבא - בא. כשהיה שלג בירושלים, ואחרי יום שלם של התפרקות וחלוץ מכוניות, כשהשלג התחיל קצת להפשיר. השעה היתה קצת לפני ארבע, וכידוע בארבע ורבע יוצאת רכבת לחיפה, וכמובן שאנחנו בתוכה. כשהרכבת נעצרה באמצע הדרך, בגלל תנאי מזג האוויר, ומגיעים אחרי שלוש שעות לאזור ת"א, אין בעיות יורדים מהרכבת, באיזה שדה, אי שם, והולכים לכוון הכביש. הגשם והקור הם דברים שוליים, שאין להתחשב בהם. וכשהגענו לחיפה בטרמפים, ומובן שהיה זה עוד לפני שהגיעה הרכבת (נושא בדוק לחלוטין) - נצחנו.

יש גם הצד המסחרי שבו. יורם היה הראשון בכיתה, שהיתה לו ואספה, כמובן מכספו שלו. הוא זה שהתחיל בשיטת העבודה של לפני ביה"ס: לחלק עתונים או לחמניות, כשהמטרה שיוכל להוציא כספים בצורה חופשית ובלי תלות. ליורם הצד הכספי היה חשוב מאוד.

שגעון הוספה שלו, לא נגמר, כשעבר למכוניות, האהבה לוספה נשארה. כשחזרנו מאותה נסיעה נפלאה לחיפה (כשהמטרה היתה בדיקת אפשרות בטכניון, שם יורם הספיק ללמוד סמסטר אחד) לקחנו מחבר בת"א את הוספה שלו לירושלים. השיטה היתה חצי שעה נסיעה, ורבע שעה סבובים בריצה מסביב לוספה להפשרת הגוף, כשאנחנו מלווים במבטי רחמים מהעוברים במכוניות המחוממות היטב. בירושלים השלג הפשיר אט אט, ואנחנו עם הוספה עולים לירושלים. כשהמטרה לדבר היא, שלמחרת יוכל להסתובב קצת בוספה. יורם הסביר לי, שאי אפשר להסביר את שגעון הוספה, עד שלא מתאהבים בכלי הזה, וזהו זה - אז כבר לא צריך הסבר.

תמונה מאוד אופיינית ליורם היא בבית, עומד ליד החלון הגדול הפונה לכביש. בימים שמול הבית היה שדה והיה מרחב ראייה גדול. יורם יכול היה לעמוד שעות ליד אותו חלון, לפעמים מסתכל, לפעמים חולם קצת, אבל העמידה הזאת באותו מקום היא ממש חלק ממנו.

בחוברת זו הבאנו מעט מדרך חיים
שנקטעה, כדי שגם חניכינו הצעירים
יכירו את בוגרינו היקרים. מצווים אנו
להמשיך באותה הדרך מהמקום בו
נפסקה. זה המעט שאנו יכולים לעשות
למענם.

אבלים מרכינים אנו את ראשינו
לזכרם של חברינו-בוגרינו אשר נפלו
במלחמת יום הכיפורים. כואבים אנו
את כאב המשפחות השכולות וחורטים
בלבנו את שמות יקיריהן-יקירינו.

אלה שמות יקירי שבט "מודיעין" שמסרו נפשם על הגנת המולדת,
במלחמת יום הכיפורים

גדוד "רעים"	בן גולן הי"ד
גדוד "עודד"	דוד גוראון הי"ד
גדוד "הגליל"	יונתן היימן הי"ד
גדוד "אילון"	אריאל ויינר הי"ד
גדוד "יובל"	אורי מור יוסף הי"ד
גדוד "להבות"	יורם מינצברג הי"ד
גדוד "עציון"	שמואל מלכוב הי"ד
גדוד "יובל"	דניאל נמט הי"ד
גדוד "עציון"	יצחק עופר הי"ד
גדוד "עודד"	יונתן פייקס הי"ד

גדוד "רעים"

גיורא מייזלר - נעדר

ת נ צ ב " ה

היום הכבוד לפני ה' יהיה לך מנוח. ביום הזה
של הנדסה קדומה גורלו למחשבת "הכר"

וביום הזה יצא סוכות 23/10/80 / חתך יורם הקרה עם חתים סוכות ונתקברו
באמצע סינרטינה לאמר, שהטנקים שלהם נשרפו.

הפצת סין הוא ביקר על האחרקה, לפאץ מנצח בבית החנה.
לאמר מלת האלה לעבד סין.

האחרונה והחברות באותה אהבה אהבה אהבה.

יפי זכרו ברוך

אמן אמן אמן

נחם 23/3/80

מחנה שבתות -

מחנה 99

מחנה 71 - 72

הגדוד הוקם במלחמת יום הכיפורים ב - 1973
ע"י חיילים ומפקדים מבית ספר לשירות
בדרום הארץ ומבה"ד 1.

הגדוד יושב כיום ברמת הגולן כ- 4 ק"מ
מערבית לצומת ווסט על ציר הנפט.

כאשר הגדוד הוקם הוא נחשב כחלק מחטיבה
7. הגדוד נלחם בעמק הבכא, שם נפלו רבים
מחיילי ומפקדי הגדוד.

כאשר הגדוד הוקם מחדש מספר שנים אחר
כך, הוא נחשב כחלק מחטיבת "ברק"
המפוארת.

הגדוד השתתף במבצעים רבים ביניהם: מבצע
"ליטני" במלחמת של"ג, וכמו כן במבצע בעין
זחלתא, בו נהרגו 6 מחיילי הגדוד.

לזכרו של חבר יקר

סגן יורם מיוצבדג

חבריו

אדריאט ע"ה שהיה חברי פלוגת השריון שלחמה.

671!

(ale ale ale)

19/4/99

שמים האלו סוללים גם אתך בתוכם
טאבו אתך פנימה בכל הכח לפני ואתי המשנה
בסך הכל וצונו לראות אותך מהשיק
גם בקטנו הצלחות

ההיסטוריה מאצה אותך
והכבה את היום יום שלנו לסיום
אתה היית קורבן למחזותיו
ואנחנו לא נבדלים לחיות עם השלמות שהחזק
את אתה מחזותיו
מחזותים את הראש כלפי מטה

כחלק מן האתר.

28/12 1953

קוים מצויקים מצויקים כחות
ואתה שם למעלה מכל במעלה עליו
אין הצדקו - לא קבואים כחות
ובכללן מצבם רק אין הזכות לכן
הנחות מתקנות האמת הנחות
והכאן הנה רק מתחבר

אכל סהודת עובדות ואנחנו מתקדמים איתן
בן אדם אלו כמות גדולה של אלו.

נרות נישמה

מאת רעיה בלסמן

לנשמת יורם מינצברג ז"ל שנפל
ברמת הגולן הוא רך בשנים.

אמרתי - אדליק ביום כפורים
נר זכרון לנשמת נבורים
נר שידלק, יאיר ויזרח
נר שלהבתו לעולם לא תדעך.

לא ידעתי אי הוא הנר בו אבחר
האכרה יהלומים בסלע ההר?
או אצלל וארד למעמקי תימים
ואדלה לי משם נרות פנינים?

לפתע מצאתי כתוב בספרים
כי נרות נשמה ליום כפורים
נשים יהודיות מכינות הוי כף:
לבתי העולם יצאו הן בסוף.

מדדו בחיטים קברי האבות
קפלו והכפילו והכינו פתילות
מאותם החיטים שמתחו על קברים
של אבות, אמהות ובנים יקרים.
או אמרתי: אצא לבית העלמין
לנרות נשמה, פתילות להכין
נרות שידלקו באלף אורים
מיום כפורים ועד יום כפורים.

ונכסתי בשער ורפו ידי
נעלמו ואבדו לפתע חושי
ובאין לי חושים, איך אמדוד פתילות
לנרות התמיד של ימים ולילות?

חפשתי חושי בכל שביל ומשעול
בין אבן לרגב, ולול וגבעול.
בדמעוניה של אם, בכל זר שקמל
בין שפתים קמוצות של רע חיל.

אירים לא רוצה רחמים

אירים, בואי אתני מחר ליום!
אירים, איזו חלצה מקסימה!
אירים, איך הולך לך עם שעורי החפשו?
כך שאלות חברותיה בכל הזדמנות.
ואירים מחיכת במבוכה וממלמלת מלות
תשובה בקול רפה: לא, תודה. - יז חלצה
של אחותי. - הולך לי די-בסדר. וכך
הלאה.

לא טוב לה לאירים. אחיה, עדי, נהרג
במלחמת יום כפור, בקרבות על החרמון.
ומלות הנמוס של חברותיה רק מרחמים
נאמרות. אירים לא רוצה שירחמו עליה.
היא לא רוצה שינסו להיות נחמדים אליה.
שיתלששו מאחורי גבה. היא רוצה להיות
כקלן, ולא מעדפת לטובה בגלל האסון
שפקד אותה.

היא יושבת בחדרה, שעונה על אדן
החלון. על הקיר מאחוריה תלדה תמונת
חיל צעיר ומחנך במדי צנחן.

מהמדרכה למטה צועקת רנה: אירים,
כל החברים הולכים לסרט, התבואיזי-אנחנו
מחכים לך!

לאירים מתחשק דוקא ללכת לסרט עם
חבריה ולשכח לזמן-מה את הדירה האבלה,
הדוממת. אבל היא קוראת אל רנה: לא,
לא אוכל לבוא! אני עסוקה. פעם אחרת...
אולי!

בטוחה - בטוחה? מנסה רנה לשדלה.
כן.

טוב. אז שלום!... רנה נתקה ממקומה
ומתרחקת בצעדים מהירים. אירים מביטה
על חברתה המתרחקת, ומפטירה בשפה
רפה: שלום.

שנה לכולחות
יום הכיפורים

2

ח' תשרי תשל"ה
24.9.74 המחיר 1.75 ל"י

הארץ

